

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 591/2022-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Mišúrom, PhD., Záhradnícka 27, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11 S 77/2020 z 18. mája 2021 a proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Svk 16/2021 z 27. júna 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. októbra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 35 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1, 2 a 4, čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 S 77/2020 z 18. mája 2021 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 6 Svk 16/2021 z 27. júna 2022 (ďalej len „rozsudok najvyššieho správneho súdu“). Sťažovateľ navrhuje rozsudok najvyššieho správneho súdu zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Krajský súd rozhodoval o správnej žalobe sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Nitra č. OU-NR-OVBP2-2020/009795-002 z 2. marca 2020 v spojení s rozhodnutím Útvaru hlavného architekta mesta Nitra označeného ako stavebný úrad č. 139/2018 015-Re zo 7. októbra 2019 (ďalej len „správne rozhodnutie“) týkajúcim sa žiadosti

sťažovateľa o predĺženie doby trvania reklamných stavieb, a to tak, že žalobu zamietol. Následne najvyšší správny súd svojím rozsudkom zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Podľa sťažovateľa základnou otázkou v administratívnom konaní bolo spoľahlivé zistenie skutkového stavu, odôvodnenie rozhodnutia a správne právne posúdenie v otázke možnosti aplikácie podzákonného predpisu Všeobecne záväzného nariadenia mesta Nitra, ktorým bola schválená záväzná časť územného plánu mesta Nitra spôsobom, ktorý vo svojich dôsledkoch pri individuálnej rozhodovacej činnosti správneho orgánu obmedzuje vlastnícke právo vlastníka pozemku v podobe užívania jeho veci dočasne prenesené zmluvne za odplatu na sťažovateľa, ako aj jeho právo podnikat', a to bez zákonného splnomocnenia, bez náhrady a vo svojej podstate v prípade vlastníka pozemku, ako aj sťažovateľa v rozpore s čl. 20 ods. 1, 3 a 4 a čl. 35 ods. 1, 2 ústavy.

4. Krajský súd zamietol žalobu sťažovateľa, hoci už v tejto žalobe namietal sťažovateľ porušovanie svojich ústavne garantovaných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 ústavy, namietajúc vymykanie sa zásahov orgánov verejnej správy v súvislosti s ich rozhodovaním možností limitov stanovených v čl. 20 ods. 3, 4 a čl. 35 ods. 2 ústavy, a navrhol postup podľa § 100 ods. 1 písm. b) Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“), keďže dôsledky interpretácie a aplikácie podzákonného predpisu, pokiaľ by mali mať ten obsah, ktorý vyvodzovali administratívne orgány v správnom konaní zo Všeobecne záväzného nariadenia mesta Nitra č. 3/2003, zasahovali priamo do individuálnych práv sťažovateľa, ale aj vlastníkov pozemkov na území mesta Nitra. Krajský súd námietky sťažovateľa vyhodnotil „len“ ako konflikt verejného záujmu postulovaného volenými orgánmi obce a súkromného záujmu sťažovateľa, ktorý musí ustúpiť takémuto verejnemu záujmu.

5. Krajský súd, ako aj najvyšší správny súd podľa názoru sťažovateľa vôbec neriešili otázky súvisiace s vymedzovaním zákazov, resp. obmedzení týkajúcich sa reklamných stavieb v pásmach popri cestných komunikáciách, ktoré obmedzujú tento typ regulácie len mimo sídelného útvaru obce/zastavaného územia obce podľa územného plánu v závislosti od časovej verzie citovaného predpisu v porovnaní s rozšírením tohto typu a obsahu regulácie odvíjajúcej sa od cestnej komunikácie „zakrytej“ pojmom „cestné teleso pozemku“ aj v obci podzákonným predpisom.

6. Sťažovateľ v rámci svojej sťažnostnej argumentácie predovšetkým tvrdí, že rozhodnutia správnych orgánov v jeho veci a následne aj napadnuté rozsudky krajského súdu a najvyššieho správneho súdu sú nezákonné, nedostatočne odôvodnené a porušujúce označené práva.

7. Sťažovateľ namieta, že interpretácia § 11 ods. 5, resp. § 13 ods. 3 písm. b) zákona č. 50/1976 Zb. Zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) krajským súdom a najvyšším správnym súdom pri aplikácii Všeobecne záväzného nariadenia mesta Nitra č. 3/2003 v znení jeho dodatku č. 5 je v príkrom rozpore so systematikou, ktorá je zrejmá z § 39a ods. 3 písm. e), § 126 a § 140a stavebného zákona, ako aj s garanciami už označených práv (osobitne vlastníckeho práva a práva podnikat'). Pri aplikácii Všeobecne záväzného nariadenia mesta Nitra všeobecné súdy nadradili tento predpis nad zákon a vyvodili z neho obmedzenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou a medzinárodnými dohovormi, najmä vlastníckeho a iného majetkového práva, ako aj práva

podnikať iným spôsobom než na základe zákonom stanovených podmienok a obmedzení. Konajúce súdy porušili princíp právnej istoty, dostatočne neodôvodnili odklon od skorších rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Sťažovateľ sa tiež nestotožňuje s odkazom na čl. 20 ods. 3 ústavy ako ústavným základom na zásah do svojho vlastníckeho práva.

8. Výklad porušovateľov nie je ani v súlade so základnou normou podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a vedie k absurdným záverom, že orgány územnej samosprávy môžu na svojom území bez splnenia ústavnoprávnych podmienok a bez zákonného splnomocnenia obmedzovať práva vlastníkov. Rozsudok najvyššieho správneho súdu poskytuje ochranu výkladu a aplikácii podzákonných právnych predpisov orgánov územnej samosprávy, ktoré obmedzujú podnikateľskú činnosť v oblasti prevádzkovania reklamných stavieb v rozpore s čl. 35 ods. 2 ústavy, čím neoprávnene zasahuje do práva sťažovateľa podnikať podľa čl. 35 ods. 1 ústavy.

9. Podľa sťažovateľa krajský súd a najvyšší správny súd svoje rozsudky dostatočne neodôvodnili, tieto rozsudky sú nepreskúmateľné, sú založené na arbitrárnych právnych záveroch. Ich právny názor je nelogický, z ústavného hľadiska neospravedlňiteľný a neudržateľný, čo vedie k porušeniu označených práv sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 2 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, čl. 11 ods. 1, 2 a 4 listiny, čl. 1 dodatkového protokolu) a základného práva podnikať (čl. 35 ods. 1, 2 ústavy a čl. 26 ods. 1, 2 listiny) napadnutými rozsudkami krajského súdu a najvyššieho správneho súdu. Sťažovateľ tvrdí, že právne závery konajúcich súdov sú arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Sťažovateľ predovšetkým namieta zákonnosť, resp. ústavnosť regulácie umiestňovania reklamných stavieb prostredníctvom záväznej časti územného plánu, ktorá podľa neho predstavuje neprípustný zásah, resp. porušenie ním označených práv podľa ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu:

11. Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07).

12. Správny súdny poriadok je postavený na báze jednoinštančnosti. Proti rozhodnutiam krajských súdov v správnom súdnictve už preto zásadne nie je odvolanie ako riadny opravný prostriedok prípustné, ale je možné podať kasačnú sťažnosť, ktorá má charakter mimoriadneho opravného prostriedku. Ústavný súd už opakovane judikoval, že kasačná sťažnosť (hoci smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu) v prípade meritórneho rozhodnutia kasačného súdu predstavuje účinný prostriedok nápravy a ochrany základných práv a slobôd (III. ÚS 33/2018,

IV. ÚS 267/2018). V posudzovanej veci najvyšší správny súd o kasačnej sťažnosti sťažovateľa rozhodol meritórne tak, že ju podľa § 461 SSP zamietol.

13. Sťažovateľ mal k dispozícii na ochranu označených práv proti napadnutému rozsudku krajského súdu opravný prostriedok, ktorý aj využil. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľa bol v konaní o kasačnej sťažnosti najvyšší správny súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu, a preto ústavnú sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 ústavy a čl. 36 ods. 1, 2 listiny, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1, 2 a 4 listiny a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1, 2 ústavy a podľa čl. 26 ods. 1, 2 listiny rozsudkom najvyššieho správneho súdu:

14. Ústavný súd už konštatoval, že účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (m. m. III. ÚS 502/2015).

15. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájitelným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájitelnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy.

16. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (m. m. III. ÚS 305/08). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov

sporu uvádzaných účastníkmi konania, a preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

17. Ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva právna argumentácia, v ktorej správny súd sťažovateľovi objasnil, ktoré ustanovenia právnych predpisov považoval za právny základ, z ktorého obec/mesto odvodzuje svoju kompetenciu obstaráť a schvaľovať územnoplánovaciu dokumentáciu. Najvyšší správny súd poukázal aj na zákonom ustanovené možnosti preskúmania všeobecne záväzných nariadení obce len na základe návrhu oprávnených subjektov (§ 357 a nasl. SSP, pozn.), čo nie je možné v konaní o preskúmanie zákonnosti napadnutého správneho rozhodnutia, ako sa domáha sťažovateľ. Tiež sa zameral na obsah (legálnu definíciu) územného plánovania, ktorého obsahom je sústavné a komplexné riešenie priestorového usporiadania a funkčného využívania územia obce/mesta. Správne súdy posúdili reklamnú stavbu v zmysle § 43 ods. 2 stavebného zákona ako stavbu, a preto obsahom územného plánovania môže byť aj ustanovenie záväzných regulatívov na umiestňovanie reklamných stavieb. Najvyšší správny súd uviedol, že správne orgány o žiadosti sťažovateľa o zmenu doby trvania reklamných stavieb rozhodovali podľa § 62 ods. 4 stavebného zákona, ktorý ustanovuje povinnosť skúmať, či umiestnenie alebo užívanie reklamnej stavby nepredstavuje ohrozenie verejného záujmu chráneného stavebným zákonom a osobitnými predpismi. Územnoplánovacia dokumentácia sprítomňuje požiadavku ochrany verejného záujmu v zmysle § 62 ods. 4 stavebného zákona, pričom aj v zmysle judikatúry najvyššieho súdu verejným záujmom je súlad s platnou územnoplánovacou dokumentáciou. V predmetnej veci ako verejný záujem najvyšší správny súd označil samotnú územnoplánovaciu dokumentáciu, ktorú obstaráva obec a ktorá určuje funkčné využitie jej územia a záväzné limity a regulatívy pre toto územie. Konajúce správne orgány boli preto povinné vychádzať z relevantnej územnoplánovacej dokumentácie, ktorú v danej veci tvorí územný plán obce (mesta Nitra), ktorý ako neprípustné ustanovil reklamné stavby umiestnené v pásme 200 m od hranice cestného pozemku. Správne orgány identifikovali rozpor s verejným záujmom, a preto nepredĺžili dobu trvania reklamnej stavby (bilbord), čo nie je v rozpore so skutočnosťou, že v minulosti správne orgány sťažovateľovi umiestnenie takej stavby dočasne povolili.

18. Ústavný súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí v obdobnej právnej veci sťažovateľa (pozri č. k. IV. ÚS 341/2022 z 28. júna 2022) uviedol, že relevantný nesúlad s územným plánom predstavuje ohrozenie verejného záujmu chráneného stavebným zákonom, a teda je aplikačne určujúcim momentom na posudzovanie tohto zákonného kritéria. Ústavný súd v aktuálne prerokúvanej veci tiež konštatuje, že odkaz najvyššieho správneho súdu na konkrétne citované rozhodnutie č. k. IV. ÚS 480/2021 z 5. októbra 2021 je vzhľadom na podobný skutkový stav v plnej miere náležitý. Z ďalšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu tiež vyplýva, že o skutkovo a právne obdobných veciach sťažovateľa už rozhodol uzneseniami č. k. I. ÚS 194/2021 z 5. mája 2021, č. k. I. ÚS 193/2022 z 31. marca 2022, č. k. II. ÚS 581/2021 z 2. decembra 2021, č. k. III. ÚS 277/2022 z 12. mája 2022, ktorými jeho ústavné sťažnosti odmietol. Ústavný súd neidentifikoval žiaden dôvod, pre ktorý by sa mal odchyliť od právnych záverov vyslovených vo svojich predchádzajúcich uzneseniach, preto v podrobnostiach odkazuje na argumentáciu v nich uvedenú.

19. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

20. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu podľa názoru ústavného súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený (predovšetkým body 61 až 71 rozsudku), keďže zrozumiteľne dáva odpovede na námietky sťažovateľa vznesené v kasačnej sťažnosti. Ústavný súd za týchto okolností nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho správneho súdu.

21. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd neidentifikoval v záveroch formulovaných najvyšším správnym súdom arbitrárnosť, ktorá by mohla signalizovať porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 listiny.

22. K namietanému porušeniu vlastníckeho práva (práva pokojne užívať majetok), resp. základného práva podnikať ústavný súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. k. 2 Ao 4/2008 z 5. februára 2009, v ktorom tento k oprávneniu obce vypracovať územnoplánovaciú dokumentáciu uviedol, že *„toto oprávnenie... nie je bezbrehé, keďže existujú zákonom stanovené podmienky a obmedzenia a vo všeobecnej rovine tiež obmedzenia vyplývajúce zo samotného ústavného poriadku (požiadavka rovnakého zaobchádzania, predvídateľnosť právnej regulácie, minimalizácia zásahov do individuálnych práv fyzických osôb a právnických osôb, atď.).“*. V tom istom rozsudku Najvyšší správny súd Českej republiky uviedol, že *„riešenie zvolené územným plánom môže legitímne obmedziť výkon vlastníckeho práva vlastníkov dotknutých nehnuteľnosťí (popríklad tiež výkon ďalších práv spojených s týmito nehnuteľnosťami – napr. práva na slobodné podnikanie) a ak nie je zistené, že ide o riešenie nezákonné či excesívne, súd sa k vhodnosti a účelnosti takého postupu nevyjadruje.“*

23. V prerokúvanom prípade najvyšší správny súd poukázal na to, že správne orgány identifikovali, že umiestnenie reklamných stavieb je na špecifikovanom území podľa záväznej časti územného plánu neprípustné, preto zamietli sťažovateľovu žiadosť o zmenu doby trvania reklamných stavieb (bilbordov).

24. Špecifikovaný právny záver o neprípustnosti reklamnej stavby na podklade územného plánu nie je arbitrárny a ani zjavne neodôvodnený, keďže najvyšší správny súd v spojení s krajským súdom tento svoj právny záver náležite vysvetlili a ozrejmili sťažovateľovi. Na základe týchto ustanovení územného plánu je daná neprípustnosť reklamnej stavby. Skutočnosť, že uvedenými rozhodnutiami došlo k zásahu do výkonu práva sťažovateľa podnikať, resp. nepriamo aj vlastníckeho práva majiteľa pozemku (v prípade sťažovateľa v podobe zásahu do jeho legitímnych očakávaní, ktoré pri prenájme príslušných parciel mohol mať, pozn.), sama osebe neznamená, že išlo o neústavný zásah do týchto práv sťažovateľa (IV. ÚS 341/2022).

25. Ústavný súd v tomto kontexte uvádza, že vychádzal z prezumpcie ústavnosti a zákonnosti príslušného územného plánu (všeobecne záväzného nariadenia). Právnymi nástrojmi, prostredníctvom ktorých možno preskúmať ústavnosť alebo zákonnosť územného plánu (všeobecne záväzného nariadenia), pritom sú protest prokurátora, konanie o súlade všeobecne záväzného nariadenia podľa § 357 SSP (ako už bolo naznačené) a prípadne aj konanie ústavného súdu podľa čl. 125 ods. 1 ústavy.

26. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu:

27. Právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania správnych orgánov a následne prieskumnej činnosti ich rozhodovania v rámci správneho súdneho konania. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci prejednávané v správnom konaní, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci [hard core of public-authority prerogatives (porov. Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 a 31)].

28. Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých veciach, kde sa správne konanie považuje za konanie trestné.

29. Prihliadajúc na skutočnosť, že vo veci sťažovateľa správne orgány neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti, ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru, ústavný súd dospel k záveru, že na vec sťažovateľa nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru ani čl. 1 dodatkového protokolu, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (s tým, že v prípade použiteľnosti dotknutého ustanovenia ako tzv. referenčnej normy by bol záver ústavného súdu rovnaký).

30. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu